

Svar (10/3 97)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet har Justitsministeriet anmodet Rigspolitichefen om en udtalelse.

Når denne udtalelse foreligger, vil ministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1475

Til justitsministeren (19/2 97) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Vil ministeren redegøre for, under hvilke omstændigheder ministeren er parat til ved lov at ophæve en naturalisation, når det efterfølgende konstateres, at tildelingen fandt sted ud fra groft urigtige oplysninger fra ansøgeren?«

Begrundelse

Der henvises til professor, dr. jur. Henrik Zahles bog om statsret (1989), bind 1, side 101.

Svar (3/3 97)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Efter grundlovens § 44 er det Folketinget, der har kompetencen til at tildele udenlandske statsborgere dansk indfødsret. Naturalisation sker ved lov, og det antages på den baggrund, at også fratagelse af den tildelte indfødsret skal ske ved lov, jf. Henrik Zahle, Dansk Forfatningsret, bind I (1995), s. 101.

Det er således Folketinget, der træffer beslutning om, hvilke omstændigheder der kan føre til fratagelse af dansk indfødsret. Justitsministeriet er ikke bekendt med, at Folketinget i praksis har taget stilling til spørgsmålet.

Såfremt Justitsministeriet får kendskab til, at en person har fået dansk indfødsret på baggrund af groft urigtige oplysninger fra den pågældende, vil sagen blive forelagt for Folketingets Indfødsretsudvalg.

Spm. nr. S 1476

Til justitsministeren (19/2 97) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Er ministeren indforstået med at ændre den permanente indfødsretslovs § 3, således at man nægtes indfødsret ved erklæring, såfremt man ikke, hvad angår kriminalitet, opfylder betingelserne for at få dansk statsborgerskab ved lov i henhold til Folketingets praksis?«

Begrundelse

Den nuværende praksis fører til helt urimelige resultater, f.eks. at en ægyptisk drabsmand, som ikke kunne opnå dansk statsborgerskab ved lov, i stedet opnåede det ved erklæring.

Svar (3/3 97)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Indfødsretslovens § 3 har følgende ordlyd:

»§ 3. Udlænding, som vedblivende har haft bopæl her i riget fra det fyldte 16. år, og derudover tidligere har boet her i sammenlagt mindst 5 år, erhverver dansk indfødsret ved efter det fyldte 21. år, men inden det fyldte 23. år over for Statsamtet, Overpræsidiets, Rigsombudsmanden på Færøerne eller Rigsombudsmanden i Grønland at afgive skriftlig erklæring herom. Har han ikke statsborgerret i noget land, eller godtgør han, at han vil miste sin fremmede statsborgerret ved at erhverve dansk indfødsret, kan erklæringen afgives allerede efter det fyldte 18. år, såfremt han ved erklæringens afgivelse vedblivende har haft sin bopæl her i riget i de sidste 5 år og derudover tidligere har boet her i sammenlagt mindst 5 år.

Stk. 2. Er riget i krig, kan borger i en fjendtlig stat ikke erhverve indfødsret i medfør af denne paragraf. Det samme gælder den, der ikke har statsborgerret i nogen stat, men senest har været statsborger i en fjendtlig stat.«

Bestemmelsen i § 3 blev indsat i indfødsretsloven i sin nuværende udformning med virkning fra den 1. januar 1969. Tidligere kunne dansk statsborgerskab kun opnås ved erklæring, hvis den erklærende var født i Danmark og vedblivende havde boet i landet indtil erklæringens afgivelse.